

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012483
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012483.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Andrey Kondllovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., trvalé bydlisko D. E. F. XXX, t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Hrnčiarove nad Parnou, o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 20. októbra 2025, sp. zn. 105Pp/57/2025, na neverejnom zasadnutí konanom 29. januára 2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 20. októbra 2025, č. k. 105Pp/57/2025-23, podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) v spojení s § 67 ods. 1 Tr. zák. návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou (ďalej len odsúdený) o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra z 5.11.2020, sp. zn. 4Tk/2/2020, zamietol.

2. Zamietnutie návrhu okresný súd odôvodnil tým, že odsúdený splnil formálnu podmienku, teda vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, avšak nespĺnil už prvú materiálnu podmienku. Okresný súd dospel k záveru, že u odsúdeného nebolo možné konštatovať polepšenie, pretože z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou vyplývajú konkrétne relevantné negatívne poznatky týkajúce sa správania odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody vrátane výkonu väzby (je evidovaný jeden negatívny poznatok v správaní, kedy porušil ústavný poriadok tým, že mal jednu ústavnú košelu navyše, bol vyradený z pracoviska so zameraním na kovovýrobu pre nespokojnosť s pracovnými výkonmi a nedostatočné osobnostné predpoklady, počas celého výkonu trestu odňatia slobody bol len dvakrát disciplinárne odmenený, v oboch prípadoch až v roku 2024, napriek tomu, že je vo výkone trestu odňatia slobody vrátane výkonu väzby od 9.9.2019, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania, k trestnej činnosti má účelovo formálne kritický postoj s tým, že vinu priznáva iba v malom rozsahu). Súčasne bolo konštatované, že odsúdený čiastočne plní ciele stanovené programom zaobchádzania. Resocializačná prognóza je u odsúdeného vyhodnotená ako menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. K uvedenému záveru dospel okresný súd napriek tomu, že odsúdený aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. K druhej materiálnej podmienke okresný súd uviedol, ju vyhodnotil ako nespĺnenú. Z citovaného zákonného znenia (§ 66 ods. 1) vyplýva tá skutočnosť, že či odsúdená osoba bude alebo nebude viesť riadny život po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody možno iba odhadovať, resp. vysloviť v tomto smere určitú prognózu, po vyhodnotení všetkých známych relevantných skutočností, ktoré sa viažu k osobe odsúdeného. Táto prognóza u odsúdeného, čo vyplýva z vyššie uvedeného hodnotenia je menej priaznivá, keď existuje odôvodnený predpoklad, že odsúdený nepovedie na slobode riadny život a existuje pre spoločnosť riziko recidívy (u odsúdeného bolo vyhodnotených stredné riziko recidívy trestnej činnosti). V preskúmvanej veci je potrebné konštatovať, že napriek tomu, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát, je to za najzávažnejšiu formu trestnej činnosti

(obzvlášť závažný zločin). Pre takéto protispoločenské správanie, pre ktoré je odsúdený aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody, by v kontexte (súvislosti) ďalších zistených skutočností, nepochybne nebolo dostačujúce ani podmiennečne prepustenie odsúdeného, za súčasného nariadenia probačného dohľadu nad odsúdeným a ustanovenia mu primeraných obmedzení alebo povinností. Povaha trestného činu (obzvlášť závažného zločinu) spáchaného odsúdeným, pre ktorý je aktuálne vo výkone trestu spolu s ďalšími zistenými okolnosťami vo vzťahu k osobe odsúdeného, ako aj menej priaznivou resocializačnou prognózou, nedávajú dostatočnú záruku, že by odsúdený v prípade jeho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, viedol na slobode riadny život. Okresný súd konštatoval, že nebol ešte dosiahnutý taký stupeň nápravy odsúdeného, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré u neho viedli k opakovanému páchaniu trestných činov.

4. Po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí odsúdený zahlásil sťažnosť, ktorú do dňa konania neverejného zasadnutia krajského súdu bližšie písomne neodôvodnil.

5. Okresný súd predložil spisový materiál krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného 14. januára 2026.

6. Podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.), pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

7. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

8. Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, krajský súd vlastným prieskumom žiadne chyby nezistil. Okresný súd dodržal všetky zákonné ustanovenia viažuce sa nielen k príprave, ale aj k priebehu verejného zasadnutia, pričom procesne správnym spôsobom vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote písomne vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk, o čom svedčia doručky založené v spise.

9. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmiennečné prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený ju 9. septembra 2025 splnil, nakoľko vykonal tri štvrtiny z trestu, ktorý mu bol za obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra z 5.11.2020, sp. zn. 4Tk/2/2020.

10. Splnenie formálnej podmienky však nestačí. Na podmiennečné prepustenie osoby z výkonu trestu odňatia slobody musia byť splnené aj dve materiálne podmienky a síce, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a tou druhou je, že od neho možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

11. Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ust. § 66 ods. 1 Tr. zák., tak krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním potrebné polepšenie nepreukázal.

12. K posudzovaniu prvej materiálnej podmienky krajský súd úvodom pripomína, že nie každý aspekt správania, či splnená alebo nesplnená povinnosť odsúdeného znamená jeho polepšenie či nepolepšenie a môže byť relevantná pri posudzovaní splnenia tejto podmienky. Polepšeniu môže napríklad nasvedčovať, ak sa odsúdený zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, pracuje, napriek tomu, že pred nástupom trestu bol dlhodobo nezamestnaný, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Vo všeobecnosti ale nie je vhodné vychádzať iba z počtu získaných disciplinárnych odmien a uložených disciplinárnych trestov, pretože taký počet bez uvedenia, za čo boli uložené, nemá výpovednú hodnotu z hľadiska polepšenia a nápravy a navyše nie je možné opomenúť ani meniacu sa prax jednotlivých väzňov pri udeľovaní disciplinárnych odmien a trestov. Primárne je preto potrebné hodnotiť, za čo boli odsúdenému uložené disciplinárne odmeny a tresty a nie koľko mu ich bolo uložených. Za prejav polepšenia či nepolepšenia odsúdeného nie je možné bez bližšieho odôvodnenia považovať jednoduché skutočnosti nenaviazané na zmenu vnútorného postoja odsúdeného, ako napríklad upratovacie práce či naopak neporiadok na cele. Pokiaľ má odsúdený

nezahladený disciplinárny trest, môže to svedčiť o tom, že k polepšeniu nemuselo prísť. Avšak aj v prípade, že odsúdený disciplinárnu odmenu nezískal, je potrebné skúmať argumenty a iné skutočnosti, ktoré môžu svedčiť o skutočnom polepšení odsúdeného bez ohľadu na neexistenciu disciplinárnych odmien, či naopak existenciu nezahladených disciplinárnych trestov.

13. Pri posudzovaní splnenia podmienky polepšenia je ďalej potrebné reflektovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného v tomto priebehu. Nie je preto možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia behu času a zvážením vývoja odsúdeného, najmä ak vykonáva trest v dlhšej výmere. Je potrebné zdôrazniť, že zákon požaduje preukázanie polepšenia v čase rozhodovania o podmiennečnom prepustení. Pokiaľ teda odsúdený v prvotnej fáze výkonu trestu preukazoval známky polepšenia, ale v dobe predchádzajúcej rozhodnutiu o podmiennečnom prepustení sa správal opačným spôsobom, súd také správanie odsúdeného nevyhodnotí ako jeho polepšenie a naopak ani neplnenie povinností v začiatku výkonu trestu nevyhnutne neznamená, že sa odsúdený nepolepší neskôr. Skoršie porušenie povinností odsúdeným iste môže mať vplyv na rozhodnutie o tom, že sa odsúdený nepolepšil. Pokiaľ však odsúdený svojim neskorším správaním preukázal, že sa polepšil a že sa snaží minimalizovať pravdepodobnosť páchania trestnej činnosti v budúcnosti, potom skoršie porušenie jeho povinností samé a pri splnení ostatných zákonných podmienok, nemôže zabrániť pozitívnemu rozhodnutiu súdu o podmiennečnom prepustení odsúdeného. Na polepšenie nie je možné usudzovať len podľa vyššieho počtu disciplinárnych odmien. Hoci vysoký počet odmien nepochybne značí, že odsúdený plní svoje povinnosti počas výkonu trestu odňatia slobody, automaticky z neho nevyplýva, že sa odsúdený skutočne polepšil. Súdy sú povinné sa zaoberať otázkou, či pozitívne správanie sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody svedčí o skutočnej zmene životného postoja odsúdeného, aké je jeho bližšie správanie sa vo výkone trestu a za čo sú mu disciplinárne odmeny udeľované.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že okresný súd správne skonštatoval nesplnenie prvej materiálnej podmienky. Z hodnotenia riaditeľa vyplýva, že odsúdený nevyvíja dostatočne aktívnu snahu z jeho strany po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré sú „navyše“. V prospech odsúdeného nemožno vyhodnotiť ani fakt, že neabsolvoval žiaden rekvalifikačný kurz, či iné formy vzdelávania. Nemožno tiež prehliadnuť v hodnotení len čiastočné plnenie cieľov stanoveného programu zaobchádzania. Odsúdený prevažne len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa. Predsa nestačí, pokiaľ sa odsúdený správa v súlade s pravidlami stanovenými pre výkon trestu odňatia slobody, ale je treba preukázať polepšenie. Polepšenie je totiž vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody samé o sebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného.

15. Aj krajský súd zastáva názor, že odsúdený sa za doterajší pobyt za mrežami nezbavil záporných vlastností, charakterových čŕt, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestných činov, za ktoré bol odsúdený, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestné činy spáchať. Navyše odsúdený už v minulosti bol vo výkone trestu odňatia slobody, teda je mu dobre známy režim výkonu trestu, krajský súd zastáva názor, že zo strany odsúdeného aktuálne ide len o formálne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu, nie o skutočný prejav jeho snahy polepšiť sa tak, ako ho má na mysli citované ustanovenie zákona. V prospech odsúdeného nemožno vyhodnotiť ani fakt, že neabsolvoval žiaden rekvalifikačný kurz, či iné formy vzdelávania a nie je pracovne zaradený, naopak v podmienkach výkonu trestu mu je venovaný individuálny prístup so zameraním na dodržiavanie a splnenie zadaných úloh.

16. Pokiaľ ide o povahu dvoch disciplinárnych odmien, možno konštatovať, že mu boli ukladané za dlhodobé pozitívne výsledky dosahované pri plnení činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti odsúdeného (disciplinárna odmena zo 4. januára 2024 a dňa 16. októbra 2024), pričom v iných smeroch krajský súd nevzhladol jeho snahu po náprave. Práve polepšeniu môže nasvedčovať tá skutočnosť, že odsúdený sa zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Preto sa polepšenie odsúdeného neodvíja len od počtu disciplinárnych odmien, v tomto prípade možno konštatovať, že odsúdený nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Z uvedených skutočností potom krajský súd uzatvára, že počet odmien u odsúdeného nepredstavuje prejav jeho skutočného polepšenia ako výrazu prerodu osobnosti s kritickým náhľadom na spáchanú trestnú činnosť, aktívne podnikajúceho kroky k tomu, aby počas výkonu trestu eliminoval všetky príčiny páchania trestnej činnosti a v budúcnosti sa jej viac nedopúšťal. Avšak opätovne treba poukázať na to, že v rámci výkonu trestu odňatia slobody

sa dopustil disciplinárneho prehrešku (mal jednu ústavnú košeľu navyše). Krajský súd tiež dáva do pozornosti skutočnosť, že odsúdený bol dvakrát vyradený pre nespokojnosť s pracovnými výkonmi a nedostatočnými osobnostnými predpokladmi.

17. V ďalšom možno poukázať na to, že podľa hodnotenia riaditeľa ústavu síce odsúdený prejavuje účelovo formálne kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, no s tým, že vinu priznáva len v malom rozsahu. Odsúdený ani na verejnom zasadnutí neuviedol, ako na ňu s odstupom času nazerá a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal. Stotožnenie sa odsúdeného so správnosťou, zákonnosťou a spravodlivosťou jeho odsúdenia je nevyhnutnou súčasťou premeny odsúdeného, uvedomenia si jeho protiprávneho konania a dosiahnutia polepšenia.

18. Ak polepšenie sleduje aktivitu a zmenu odsúdeného v blízkej minulosti, poprípade v prítomnosti, očakávanie vedenia riadneho života je orientované do budúcnosti. V prípade očakávania riadneho života sú možné dve alternatívy, a to očakávanie riadneho vedenia života od samotného odsúdeného alebo prijatie záruky za dovršenie jeho nápravy. V oboch prípadoch sa však predpokladá, že pozitívny proces, ktorý bol začatý v priebehu výkonu trestu a ktorý nasvedčuje premene odsúdeného, bude pokračovať po jeho prepustení. Nevyžaduje sa pritom stopercentné presvedčenie o tom, že odsúdený nespácha ďalší trestný čin. Očakávanie riadneho vedenia života, resp. dovršenie nápravy odsúdeného v budúcnosti je zo svojej podstaty predpokladom pravdepodobnostným.

19. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku v zmysle ust. § 66 ods. 1 Tr. zák. a síce, že je od odsúdeného možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ani túto podmienku krajský súd nepovažuje za splnenú.

20. Možno zopakovať, že ak u odsúdeného nenastalo v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody žiadne polepšenie, tak nemožno dospieť k záveru o splnení druhej materiálnej podmienky, nakoľko polepšenie odsúdeného je esenciálnou zložkou vyvodenia predpokladu, či odsúdený bude schopný viesť po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život. Od odsúdeného teda nemožno dôvodne očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti, pokiaľ nemožno konštatovať jeho polepšenie sa už počas výkonu trestu.

21. Treba opäť zdôrazniť, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, ale tento postup je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy, pričom takou okolnosťou je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Očakávanie správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmienenom prepustení vyvodzuje iba predpoklady, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

22. Posúdenie otázky možnej recidívy je vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, no pri skúmaní tejto miery pravdepodobnosti sa vychádza z objektívnych kritérií, medzi ktoré patrí najmä predchádzajúci spôsob života odsúdeného a jeho sklony k páchaniu trestnej činnosti. Súd môže pri hodnotení osoby odsúdeného prizerať na skutočnosť, že sa v minulosti dopustil trestných činov a z toho vyvodíť príslušné závery z hľadiska jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom a možnosti jeho nápravy a polepšenia. Z hľadiska posudzovania sklonov odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti je pritom možné prihliadať aj na zahladené odsúdenia, lebo zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel trestný čin spáchal.

23. V tomto kontexte krajský súd dodáva, že bez zasadenia do kontextu kriminálnej kariéry a života odsúdeného nie je samo o sebe určujúce, koľkokrát bol potrestaný, koľkokrát bol vo výkone trestu odňatia slobody, či koľkokrát sa neosvedčil po podmienenom prepustení, pretože žiadna z týchto skutočností nemôže sama o sebe vylúčiť možnosť podmieneného prepustenia, pokiaľ by odsúdený

skutočne zmenil svoj postoj k životu. Pri interpretácii kriminálnej minulosti odsúdeného súdy musia dbať na to, akú výpovednú hodnotu majú jednotlivé informácie. Pri hodnotení prognózy riadneho vedenia života nie je vo všeobecnosti vylúčené zohľadnenie celej trestnej minulosti odsúdeného, napríklad vrátane starších a už zahladených odsúdených. Na strane druhej ale napríklad ojedinelé trestné konanie odsúdeného staré niekoľko desaťročí nemôže takpovediac nič vypovedať o tom, či je možné očakávať, že teraz po prípadnom podmiennečnom prepustení odsúdený povedie riadny život. Nutné je tak analyzovať vývoj trestnej činnosti z hľadiska jej frekvencie a závažnosti, a to najmä v rokoch predchádzajúcich spáchaniu trestného činu, za ktorý odsúdený vykonáva trest. Je pritom potrebné mať na pamäti, že podľa kriminologických výskumov dochádza k opusteniu kriminálnej dráhy postupne, jedná sa teda o dlhší proces, nie o jednorazovú zmenu. Ak sa napríklad predlžujú doby medzi páchaním jednotlivých trestných činov odsúdeným, môže to skôr naznačovať, že odsúdený je na správnej ceste opustiť kriminálnu kariéru, ako to, že sa jedná o chronického recidivistu, ktorého treba čo najprísnejšie oddeliť od spoločnosti. A naopak, najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho vedenia života, čo však platí len za predpokladu, že odsúdený nepreukáže, že v medziobdobí nedošlo k takému polepšeniu a zmene postoja, ktoré poskytujú podstatnú nádej, že po novom podmiennečnom prepustení povedie riadny život. V tomto ohľade môže byť relevantným dôležitým ukazovateľom napríklad to, pokiaľ odsúdený sám rozpozná a uzná podmienky, ktoré v minulosti prispeli k páchaniu jeho trestnej činnosti a vyrovnáva sa s nimi.

24. Vo vzťahu k osobe odsúdeného a k očakávaniu vedenia riadneho života v budúcnosti z jeho strany krajský súd primárne poukazuje na jeho odpis registra trestov, z ktorého vyplýva, že odsúdený bol trikrát súdne trestaný, pričom mu boli ukladané rôzne druhy trestov, vrátane nepodmiennečného, teda zo strany spoločnosti mu bola poskytnutá šanca preukázať, že to so svojou nápravou myslí skutočne vážne, čo nevyužil a opakovane protiprávne konal.

25. Krajský súd ďalej poukazuje na hodnotenie odsúdeného vypracované riaditeľom ÚVTOS, z ktorého nevyplýva žiadna skutočnosť majúca vzťah k budúcemu životu odsúdeného, pokiaľ odhliadneme od udržiavania sociálneho kontaktu s rodinou, nie je prítomná. Aj riaditeľ ÚVTOS vyhodnotil jeho resocializačnú prognózu ako menej nepriaznivú na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti.

26. Krajský súd ďalej uvádza, že pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení nezanedbateľnú úlohu zohráva povaha spáchaného trestného činu, ktorú musia súdy pri svojom rozhodovaní taktiež vždy zohľadňovať v zmysle § 66 ods. 2 Tr. zák. V tomto prípade odsúdený aktuálne vykonáva súhrnný trest uložený mu za obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorý bol spáchaný tým, že od presne nezisteného obdobia, pravdepodobne od začiatku mesiaca júl 2019 do dňa 28. augusta 2019 v rodinnom dome v obci D. E. F., opakovane, najmenej v troch prípadoch, sexuálne zneužil maloletú osobu, pričom v dôsledku konania obvineného došlo u maloletej k ťažkej ujme a zdraví vo forme posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá u maloletej pretrvávala minimálne jeden rok od skutku. Odsúdený si momentálne odpykáva tento trest v ústave s minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je umiestnený v najprísnejšej diferenciačnej skupine „B“ s tým, že diferenciačná skupina určuje program zaobchádzania s odsúdeným, pracovisko odsúdeného, program vzdelávania či ovplyvňuje ubytovanie odsúdeného počas výkonu trestu.

27. Uvedené tak možno uzavrieť s tým, že krajský súd v celom rozsahu zdieľa názor okresného súdu, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred recidivujúcimi páchatelmi trestnej činnosti.

28. Zhrnúc vyššie uvedené krajský súd dospel k rovnakému záveru ako súd okresný a síce, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je aktuálne možné len v rámci pobytu vo výkone trestu odňatia slobody a že podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Tento záver bol vyslovený po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, predovšetkým s poukazom na jeho celkové správanie sa počas pobytu vo väzení, na jeho kriminálnu minulosť a tiež s poukazom na hodnotenie riaditeľa ÚVTOS.

29. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.